

ové (§ 3 zák. z roku 1873), dále správce školy (§ 4 první věta téhož zák.), starosta obce (§ 5. č. 1 téhož zák.) a konečně virilisté v obecním zastupitelství (§ 6 téhož zák.) byli členy mšr-y ze zákona samého a bez volby, kdežto nyní členy mšr-y nejsou, leč by ovšem byli v o l b o u příslušných činitelů (konferenci učitelstva neb obecním zastupitelstvem — §§ 20 a 21 zákona č. 292/20) do ní vysláni jako zástupcové školy resp. občanstva podle § 17 č. 2 a 3 zák. č. 292/20. Stejně nepadá tu za daného zákonného stavu na váhu okolnost, na kterou stížnost dále poukazuje, že totiž st-l i na dále hradí většinu nákladu na školu. Neboť zákonem č. 292/20 p r o z a t í m (viz §§ 35 a 38 zák. č. 292/20) dosavadní předpisy zákonů o zřizování škol a o uhražování nákladu na školství obecné změněny nebyly, a trvají tedy příslušné závazky jeho dále bez ohledu na to, zda a jakým způsobem novým zákonodárstvím byla dotčena jeho práva účasti při správě školy.

Poukazuje-li st-l v tomto směru na určitou nesrovnalost mezi právy jeho a povinnostmi, nemůže nss, povoláný, aby zkoumal toliko zákonitost určitých rozhodnutí neb opatření správních úřadů, — zabývá se úvahami o tom, zda uvedené dispozice zákona č. 292/20 jsou spravedlivé, a to tím méně, když nové zákonodárství provádějíc vesměs zásadu r o v n é h o hlasovacího práva dává každému občanu stejnou míru politických práv bez ohledu na jeho poplatnost, vzdělání a pod. a bez ohledu též na event. břemena, která mu v zájmu veřejném jsou uložena. Možno tudíž jedině poukázati v tomto směru na předpis § 8 zák. z 24. února 1873 č. 16 o úhradě nákladu na školy obecné, podle něhož školní patron může se za jistých předpokladů zbaviti svých povinností tím, že se patronátu vzdá.

Z uvedených úvah nelze v postupu žal. úřadu shledati ani nezákonnosti ani vadnosti, a bylo rozhodnutoi jak shora uvedeno.

Č. 3761.

Župní úředníci: * Bývalí župní úředníci, kteří byli ustanoveni před 28. říjnem 1918, nemají podle § 8 zák. č. 210/1920 nároku na penzijní požitky, nesložili-li slib věrnosti čsl. republice.

(Nález ze dne 18. června 1924 č. 10.433.)

V ě c: Dr. Karel K. v N. proti administrativnímu výboru bývalé župy Nitranské o pensionování.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jednak jako bezdůvodná, jednak jako nepřipustná.

D ů v o d y: Rozhodnutím ze ... vyměřil žal. úřad st-li pensijní požitky; při určení pensijní základny započel žal. úřad st-li služební dobu od 24. března 1898 do 30. června 1919 (úhrnem 2 roky, 3 měsíce a 7 dní) se zřetelem k vysokoškolskému vzdělání st-lovu 24ti roky a stanovil pak vzhledem k poslednímu platu st-lovu 6000 K na základě §§ 21 a 22 župního pensijního statutu pensi částkou 4080 K, bytnou pensi částkou 760 K a válečnou podporu částkou 600 K ročně. — — —

Stížnost podanou do tohoto rozhodnutí neshledal nss důvodnou.
I. — — — —

II. — — Nař. rozhodnutí bylo vydáno již za účinnosti zák. z 22. března 1920 č. 210 Sb. Tento zákon upravuje také právní poměry úředníků a zřízenců u župních a služnovských úřadů na Slovensku a zejména také oněch z nich, kteří byli ustanoveni ještě za bývalé uherské vlády před 28. říjnem 1918.

Cit. zákon stanoví pak v § 8, odst. 1, že úředníci býv. uherské vlády, kteří byli po složení slibu v ě r n o s t i republiky čsl. u úřadů župních a služnovských ponechání a podali sice včas žádost za přijetí do služeb státu čsl. (§ 6 téhož zák.), ale nebyli ustanoveni ve službách tohoto státu, budou dáni na odpočinek a bude jim poskytnuto zaopatřovací požitky, pokud by na ně měli nárok podle platných zákonů uherských.

Z doslovu tohoto ustanovení jde na jevo, že k předpokladům pro právní nárok úředníků býv. komitátní správy na Slovensku, kteří byli ustanoveni ještě za bývalé uherské vlády před 28. říjnem 1918, na pensijní požitky náleží právě také okolnost, že úředníci ti složili slib v ě r n o s t i republiky čsl. (§ 2 zák. z 10. prosince 1918 č. 64 Sb.) a že byli po složení slibu v dosavadních úřadech ponechání.

V daném případě jest nesporno, že st-l byl župním fiskálem býv. župy nitranské — tedy úředníkem býv. komitátní správy na Slovensku — a že byl ustanoven ještě za bývalé uherské vlády před 28. říjnem 1918. Dále jest však také nesporno, že st-l vůbec nesložil slib věrnosti republiky čsl. Nebyl tedy v daném případě u st-le vůbec splněn svrchu zmíněný předpoklad, jež cit. zákon stanoví pro právní nárok úředníků zmíněné kategorie na pensijní požitky. Ale pak nepříslušel st-li vůbec právní nárok na pensijní požitky. Žal. úřad nebyl tedy vůbec povinen přiznati st-li pensijní požitky.

Neměl-li však st-l vůbec právního nároku na pensijní požitky, pak nemůže důvodně tvrditi, že byl poškozen v nějakém svém subjektivním právu (§ 2 zák. o ss) tím, že žal. úřad nař. rozhodnutím přiznal mu pensijní požitky, na něž st-l neměl vůbec právního nároku, již dnem 1. července 1919, ani tím, že žal. úřad při stanovení výše pensijních požitků nehleděl k době od 30. června 1919 do 30. dubna 1921. — — —

Z těchto příčin bylo stížnost zamítnouti.

Č. 3762.

V ý m ě n a p o l s k ý c h m a r e k: I. K přiznání výměny polských marek za koruny čsl. podle § 11 opatření Stálého výboru č. 583/20 vyžaduje se, aby žadatel měl státní příslušnost čsl. a nestačí k tomu, že pro čsl. stát. občanství optoval. — II. Berní správa může již povolenou výměnu takovou odvolati, zjistí-li dodatečně, že žadatel není čsl. stát. občanem.

(Nález ze dne 18. června 1924 č. 10.782.)

V ě c: Bedřich K. v Českém Těšíně (adv. Dr. Wohřízek z Č. Těšina) proti berní správě v Českém Těšíně o výměnu polských marek.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.